

5/2011

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Zahraniční povídky

Jason Sanford:
Moroví ptáci

Saladin Ahmed:
Tajemství chatrče
Abdela Jameely

České povídky

Martin Moudrý:
Cena života

Lukáš Hrdlička:
Stupně ráje

Jana Rečková:
Houby

Publicistika

Pavel Žďárek:
Muž, který viděl budoucnost

Martin Šust:
Rozhovor s Jackem McDevittem

Ivan Adamovič:
Život s pocitem úžasu 3

Cena: 75 Kč – 3,00 eura

Jack McDevitt: Poutníci časem nikdy neumírají

XB-1

Předplatné časopisu
XB-1 si můžete na
www.send.cz
objednat na rok,
na půl roku nebo si
přes předplatné můžete
koupit i jednotlivá čísla
a to i zpětně!
V takovém případě za
vás hradíme poštovné.

www.casopisxb1.cz

XB-1 až domů
**s poštovním
zdarma!**

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Jason Sanford: Moroví ptáci	3
Jack McDevitt: Poutníci časem nikdy neumírají	10
Saladin Ahmed: Tajemství chatrče Abdela Jameely	30

Domácí SF

Martin Moudrý: Cena života	36
Lukáš Hrdlička: Stupně Ráje	42
Jana Rečková: Houby	52
Pavel Houser: Výcvik archeologických psů	55

Publicistika

Tom Komárek: <i>Svět Incalu</i>	56
Richard Klíčník: <i>Praha zase ležela Zeměploše u nohou...</i>	57
<i>Fandomanie</i>	58
Martin Šust: <i>Rozhovor s Jackem McDevitem</i>	59
<i>Digitální aréna:</i> Dragon Age 2	60
Ivan Adamovič: <i>Život s pocitem úžasu 3</i>	63
Pavel Žďárek: Muž, který viděl budoucnost	64
<i>Saxana a lexikon kouzel</i>	67

Fantastická věda

Nervy spravené pavučinou; Želvy mají GPS; Zvládneme i třetí ruku; Studený hnědý trpaslík	62
---	----

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry;</i> Drive angry; Světová invaze; Vem si mou duši; Obřad; Máma mezi Mart'any; Proměna; Klapka!	67
--	----

Vivisektor

<i>Lupa:</i> Jan Zenkl: Koflík	71
<i>Čtenáři čtenářům;</i> Roger Zelazny: Tvorové světla a temnoty;	
Andrés Pascual: Skladatel bouří;	
Chloe Palov: Ohnivě kameny;	
Douglas Preston: Kráter;	
Meredith Ann Pierceová: Temný anděl;	
Serge Brussolo: Město strachu; John Meaney: Píseň kostí;	
Aleksandra Januszová: Dům u vycházejícího slunce;	
L. J. Smith: Tajný kruh – zasněžení; Andrzej Sapkowski: Zmije;	
Irvine Welsh: Postelová tajemství mistrů kuchařů;	
Alec Palmer: Ztracené město; Čaroděj ze země Oz;	
Indiana Jones: Omnibus; Daredevil: Omnibus;	
<i>Nové knihy</i>	74

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Vydává

Konektor XB 1 s.r.o.

Praha, Vinohrady,

Korunní 810/104, PSČ 101 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

Libertas a.s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a.s.

prodejny firmy Relay

Číslo vychází 5. 5. 2011

© Konektor XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno
jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Václav Fous

(www.vaclavfous.com)

INZERCE

Srdečně nenávidím časopisy, které jsou přečpané inzercí na věci, které si nechci koupit, sem tam proložené nějakým tím velmi krátkým článkem. Bohužel takových je většina. Ono to vyplývá z trendů (fuj, další slovo, které v poslední době nabývá až pejorativního významu), které praví, že obsah časopisu vůbec není podstatný, protože při životě ho drží peníze za reklamu a nikoli těch pár bláznivých lidí, kteří si ho koupí v bláhové naději, že si něco přečtou.

Další trendy představa, kterou vám vnucují novinářští teoretici je, že lidi nejsou schopni přečíst a pochopit víc jak dvě souvislé věty za sebou (to samozřejmě přeháním, ale jen trochu), a proto je nutné „navrát“ na stránku co nejvíc obrázků, protože prohlížet jsme se ještě neodnaučili.

Literární časopisy, které trvají na tom, že převaha písmenek nad obrázky je normální, jsou tudíž anachronismem z pradávných věků, kdy lidi měli čas, chuť a schopnost číst souvislé texty. Naštěstí to není pravda a důkazem toho jsou nejen papírové literární časopisy, které se zuby nehty drží na trhu (leckdy díky sponzorům), ale i v mnoha případech velmi zajímavé internetové stránky a blogy.

Mimochodem má to ještě jeden zajímavý aspekt, do redakcí papírových časopisů chodí daleko méně „hlušiny“ od grafomanů, kteří se vyřádí na internetu a ušetří tak práci redaktorům.

Nicméně ani literární časopisy se bez inzerce neobejdou, což je sice smutné, ale je to fakt. Problémem je, že valná většina firem, které na ni mají peníze, neinzertuje tak, že by si sama vybírala kam je investuje, ale najme si na to firmu. Pokud v těchto firmách nemáte styky, nemáte ani inzerci.

Proto je těch literárních nebo nelifestylových časopisů tak málo a navíc se jejich počet ještě snižuje.

Je to tak trochu bída, že?

Vlado Ríša

p.s. I když máme čtenářů dost, stále ještě jsme na začátku, a nějakou tu inzerci potřebujeme, avšak sehnat ji není nic snadného. Kdybyste o něčem věděli, neostýchejte se nám pomoci. Budeme vám vděční.

CRWECON 2011

V sobotu 28. 5. 2011, v pražském klubu Cross (na rohu Plynární a Jan-kovcovy, kousek od metra „C“, zastávky Nádraží Holešovice) se od devíti hodin ráno koná už pátý ročník Crweconu – nejstarší komiksové akce u nás!

Návštěvníky čekají zombie i superhrdinové, bohové i jediové, samurajové, skřeti, mimozemšťané i komiksoví vydavatelé. A samozřejmě spousta stejně naladěných lidí! Bude se udílet cena nejlepším komiksovým dílům minulého roku - Fabula Rasa. Budou se za nižší ceny prodávat komiksové novinky. Budou se dražit originální kresby. Vydavatelé se budou zpovídat ze svých edičních plánů a odtajňovat chystané tituly. Najdete tu figurky, trička, komiksy české i zahraniční, galerie a jiné radosti. Budou se křtít a premiérově prodávat nové tituly: Kůstek: Oči bouře, Živí mrtví: Bezpečí za mřížemi a další!

Program, další informace a aktuální zprávy najdete na stránce

www.crew.cz/crwecon.

Takže si na sobotu 28. 5. udělte volno a vyražte na setkání všech, kteří mají rádi komiks a nestydí se za to!

Fantazie... vědomé představy, sny, vize a nápady, kterých jsou schopni jen lidé. Naše obrazotvornost je jedna z věcí, které nás odlišují od zvířat. Moderní technologie přinášejí velkou svobodu pro realizaci nejrůznějších

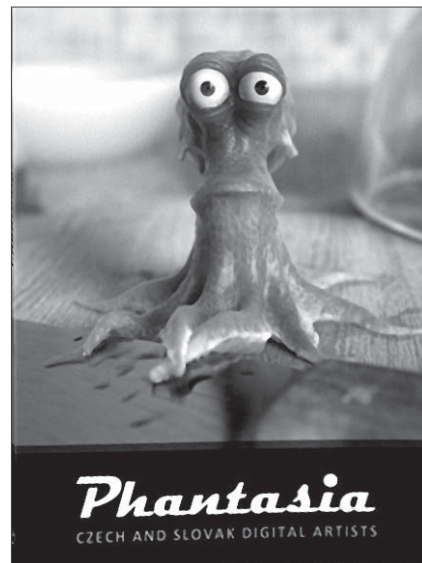
fantazií, které vznikají ve vědomí tvůrců po celém světě. Nekomerční server Maxarea.com se rozhodl přinést vám alespoň zlomek z bohatého světa fantazie v podání českých a slovenských digitálních autorů.

Výsledkem více než půlročního snažení je Phantasia, první publikace tohoto druhu u nás. Na jejích stránkách se sešli vybraní čeští a slovenští autoři, aby čtenářům dali nahlédnout do své fantazie, aby představili svou práci, a aby dokázali, že i u nás vznikají věci, které si zaslouží pozornost.

Nejde o nějakou aktivitu uzavřené komunity, naopak - Phantasia chce ukázat digitální tvorbu všem, nejen kolegům a fanouškům, ale i veřejnosti, u které chce vzbudit zájem o nové možnosti, které moderní technologie přinášejí.

V případě zájmu je možné v budoucnu na tuto první knihu navázat, ať už pokračováním nebo řadou dalších projektů.

<http://phantasia.maxarea.com/index.html>

Zemřel malíř Gustav Krum

Ve věku nedožitých 87 let zemřel v pondělí 21. března malíř Gustav Krum, mj. výborný ilustrátor Karla Maye a Jaroslava Foglara a celkem asi stovky knih, často dobrodružných. Maloval také komiksy.

Jason Sanford

Moroví ptáci

(PLAGUE BIRDS)

Celé dopoledne se Kristina de Anne potýkala se svou mulou a společně do smrduté černé hlíny vyorávaly brázdu za brázdou. Bylo to poprvé, co Krista po útoku pracovala na pšeničném lánu, a Větrník jejích zranění zneužíval, jak se dalo – neustále se zastavoval a zase vyrážel vpřed, uhýbal doleva i doprava a hatil každý pokus o rovnou brázdu.

Pak se vlhké jarní ráno prohřálo v den, mula se s konečnou platností odmítla pohnout a to byla pro Kristin vlčí vztek poslední kapka. Zaječela na Větrníka, ten zahýkal smíchy a Krista si musela chromou pravou nohou kopnout do keramického pluhu. Zahanbeně se rozhlédla po poli a modlila se, aby její výbuch nikdo nespatriřil, ale po blízké stezce spatřila procházet Beutena Paulera. Beu jí zamával. Pitomec, pořád se choval, jako by byli nejlepší přátelé.

Rozerví mu hrdlo. Rozpářej mu vnitřnosti a vyrví páteř.

Krista zalapala po dechu, když jí vlk vtrhl do myšlenek. Padla na kolena, prsty zaryla do tmavé, zorané hlíny a sklouzla do snění o tom, jak by Beua dohnala a roztrhala na krvavé cáry. Přála si, aby Beuten Pauler za svůj čin zaplatil. Přála si, aby se svíjel bolestí a křičel o milost. Věděla ale, že kdyby nad sebou ztratila vládu, byla by jen o málo lepší než on.

Uklidnila se hlubokým nádechem, chytila se držadel pluhu a zase se postavila. Upřeně se zahleděla na cestu. Ať si Beu troufne předstírat, že mezi nimi ještě zůstala špetka přátelství.

Ale mladík byl už pryč. Místo něj po cestě přitančil hrozivý záblesk rudé a zastavil přímo u pole.

Krista ztuhla a vzápětí sebou trhla dopředu, protože Větrník si vybral právě tu chvíli vybral, aby vykročil. Proklela mulu a trhla opratěmi, ale než se znovu otočila, záblesk už zmizel. Svírala opratě náhle opoceny rukama. Byl to morový pták?

Mula vycítila její obavy a nervózně zahýkala. Krista vytáhla z kapsy mrkev, uklidnila Větrníka pamlskem, a pro lepší výhled si vylezla na pluh. Zmrzačená noha se jí klepala bolestí a aby Krista neupadla, musela se chytit držadel.

Rudý záblesk zmizel. Byl to optický klam? Nebo jeden z těch vzácných nemodifikovaných kardinálů, kteří stále hnízdili v neďalekých horách a jejichž křídla se červenala tím nejvýzývavějším odstínem rudé?

Krista slezla z pluhu a vypřáhla Větrníka. Třeba to nic nebylo. Nebo to naopak bylo něco velmi nebezpečného, co se ukrylo před jejím zrakem. Pro jistotu se vrátí do stájí.

Sehnula se, aby mule rozeprala postroj. Když zase vzhledla, stála morová ptačice vedle ní a mávala Větrníkovi u nozder čerstvou mrkví.

„Zdravím, Kristino de Anne,“ oslovila ji. „Potřebovala bych někde na pár dní přespát.“

Krista nebyla schopná slova. Zírala na děsivou kšticí doruda spálených vlasů, na rudou linku, žhnoucí mezi pravým okem a rty, na dvojici rudých nožů, zasunutých do stehenních pouzder na rudých kalhotách.

Ze všeho nejvíc zírala na ženinu bledou pleť. Málem skrz ni viděla smrtonosnou krev, razící si s křikem a klením cestu žilami.

„Není se čeho bát,“ zopakovala žena znaveným hlasem slova, která už na cestách očividně pronesla mnohokrát. „Jmenuji se Derena. A teď už prosím tu mulu vypřáhni a zaveď mě k otci.“

Položila jí ruku na rameno. Krista sebou cukla, ustoupila a křeč v pravé noze ji skácela do hlíny.

Derena jí podala ruku a po tváři jí při tom přelétl úsměv.

* * *

Dereny si nikdo jiný nevšiml, přestože ji Krista s Větrníkem vedli přes náves – Krista si přišla nesvá, ačkoli věděla, že tomu tak bude. Minulý rok měla na své osmnácté narozeniny hádat, kdo ji políbil, a vesnická umělá inteligence jí tehdy upravila vnímání. Krista vzpomínala, jak před ní stáli dívky i chlapci z vesnice a jak ji Modrý zašimral v mysli. Náhle své přátele neviděla, jenom slyšela, jak k ní jeden po druhém přistupují. Za smíchu a pokřiku místních cítila, jak ji neviditelné rty líbají na tvář. Když se ale snažila uhodnout, komu který nespatriřený polibek patří, nenašly její oči nic než vzduch.

Pokud to dokázal Modrý, dokázala to i smrtonosná UI, kterou morová ptačice nosila v krvi.

Krista zaletěla pohledem k jednotřídce, kde Modrý vyučoval. Jeho duhová světla a třpytivá mlha visely ochranněsky přede dveřmi, zatímco si dvacet dětí různého věku kopalo starým balonem v oblaku prachu a křiku. Krista věděla, že UI morovou ptačici vidí, ačkoli na její přítomnost nereaguje. Nejradši by se k němu rozběhla a pocítila na kůži chladivé praskání jeho energie. UI ale morovým ptákům nesměla ztěžovat plnění povinností, a tak Krista jen vedla Derenu dál.

Její otec den co den opravoval kožená sedla a postroje ve vesnických stájích a i dnes zevnitř zaslechla, jak si píská. Když vstoupila, vzhledl od pracovního stolu. „Nech mě hádat,“ zazubil se. „Větrník předvedl svou nenapodobitelnou kruhovou orbu!“

Obvykle by se Krista zasmála (říkali mule Větrník, protože při každé příležitosti orala do kruhu), ale tentokrát oběhla stůl a uchopila otce za ruku. Hnědý vous a nepoddajné vlasy se mu naježily, jak se v něm zdvihl vlčí hněv. „Kde je ten parchant Beu...“ začal.

Utichl, když se mu Derena ukázala, a sám pro sebe si přikývl. „Běž vyvěsit morovou vlajku,“ nařídil dceři.

„Ale na vlajky smějící sáhnout jen stařešinové.“

„Lidé to pochopí.“

Tak rychle, jak jí jen chromá noha dovolila, se Krista rozběhla k obrovskému stožáru uprostřed návsi. Otevřela keramickou truhlu u paty, navázala na lanko rudou vlajku a vztyčila ji, aby každý věděl, že dorazil morový pták.

Odrhla od vlajky oči a uviděla, jak vesničané i školáci, kteří se doteď hemžili kolem, utíkají domů. Zůstal jen Modrý. Krista se vydala k domovu a UI jí do mysli nechala vplout a zase ustoupit omluvnou vlnu – ovšem za co by se jí měla omlouvat, to Krista netušila.

Ten večer usedla na dřevěné schody domu a naslouchala hlasům rady starších z obývacího pokoje. Její otec byl vrchním stařešinou a sezval radu k sobě.

„Chci vědět, proč se tu objevil morový pták,“ hřimala slečna Paulerová a hluboký hlas jí jako vždy zazmítal tělem, útlým jako osika. „Desítky let se u nás ve vesnici neodehrál žádný významný zločin.“

„Útok vašeho syna na Kristu bych sotva označil za bezvýznamný,“ opravil ji popuzeně otec. „Ale máte pravdu, chybí nepotrestaný zločin, jenž by vyžadoval rozsudek morového ptáka.“

Ostatní členové rady přikývli na souhlas a Modrý zamířil vedle komína svou energií a světly. „Připomněl bych, že návštěvy morových ptáků nemusejí mít příčinu,“ zašeptal jim v myslích. „Dohlížejí na vesnice, ve kterých my umělé inteligence navracíme člověku lidskost.“

„Kdy nás nějaký navštívil naposledy?“ zeptal se Kristin otec.

„Před třemi lety, ale všiml jsem si ho jen já,“ odvětil Modrý. „Morový ptáci žijí velice dlouho a na svých obchůzkách navštěvují naši vesnici pravidelně. Poslední významná návštěva se samozřejmě uskutečnila před sto lety.“

Radou to nervózně zahučelo – morový pták tehdy vybil čtvrtinu vesnice. Od té doby patřilo ke vzdělání každého vesničana, aby z první ruky poznal pekelný mor, kterým ptáci mstili nepotrestané zločiny. Krista si připomněla své první seznámení s Modrým vzpomínkami na vesničany z dávných dob. Na to, jak je umělá inteligence morového ptáka roztrhala na maso a kosti. Modrý se ptáka pokusil zastavit a ten mu na oplátku rozpáral vědomí a bolestně ho znovu sešil, aby mu dal jasně najevo, že mohl zničit i jeho, kdyby chtěl.

Strach. Vyděšené pachy. Nehlasně křičící ústa.

Krista zavřela oči, aby vzpomínku zahнала. Cítila močí podbarvený pot starších a úzkostlivé elektrické praskání Modrého a věděla, že všichni znovuprožívají totéž co ona.

„Tak kde je ta ženská,“ zamumlala slečna Paulerová.

„Odpočívá v našem pokoji pro hosty,“ odpověděl Kristin otec. „Je vyčerpaná. Možná nemocná.“

Slečna Paulerová vzteky vyprskla. „Ona u vás bydlí? Hodláte ji snad prosit, aby mi zamordovala syna?“

Podle pachu Krista poznala, že se v jejím otci zdvihá vlk, a na okamžik se bála, zda slečnu Paulerovou nenapadne. Několik starších vycítilo stejné nebezpečí a zavrčelo.

Ale místo útoku se otec uklidnil. „Modrý, vysvětli jim to,“ požádal.

„Morový pták se chystá navštívit lovecký klan v okolních leších a přeje si Kristu za průvodkyni,“ vyzpívala UI. „Také se zajímá o to, jak na ni Beu zaútočil, a tomu nemůžeme zabránit.“

Krista vyskočila, aby mohla protestovat, a slečna Paulerová zesinala. Krista o ten takzvaný zájem nestála. Chtěla, aby ji morový pták nechal na pokoji.

Ale Modrý jí v mysli zašeptal, ať se uklidní, a tak ho polechla. V tu chvíli pochopila, že má na výbranou méně než v prvních dnech a měsících po Beuově útoku.

Tu noc usedla na parapet svého pokoje ve druhém patře a nohy nechala viset ven. Noc milovala: záře měsíce, štiplavé lesní vůně a nutkání vrhnout se s vytím za kořistí. Ne že by

Modrý a rada starších něco podobného schvalovali, ale Krista si byla jistá, že už se každý vesničan někdy vykradl za právě takovým dobrodružstvím.

Zaletěla pohledem k mihotavé svíci v okně vedlejšího pokoje pro hosty. Lisovaným sklem se dala zhlédnout jen prázdná postel a nábytek, ale instinkty Kristě našeptaly, že neviditelný morový pták stojí u okna a přihlíží.

Náhle ji obestřel známý pach.

Něžný polibek. Beuův čumák přitisknutý ke krku. Touha po páření. Svěží jarní les.

Místo aby se poddala příjemným vlčím vzpomínkám, varovně zavrčela a předklonem se nachystala k útoku. Beu vykročil zpod temných stromů, ležících od domu co by kamenem dohodil, a zvedl ruce na znamení, že se vzdává.

„Co chceš?“ zašeptala Krista. Nechtěla vzbudit otce, který by Beua nejspíš zabil za to, že se k domu tolik přiblížil.

„Šel jsem kolem a uviděl tě v okně. Připomnělo mi to staré dobré časy.“

Krista s úsměvem zavzpomínala na poslední takové setkání minulého jaro. Seskočila tehdy z patra, pronásledovala Beua temným lesem a nakonec ho zahнала do kouta pod padlým ořechovcem. Povzdechla si. Celý život byli s Beuem nejlepší přátelé a odjakživa věřila, že se jednoho dne vezmou. Beu byl báječný, dokud se ovládal.

Potíž byla v tom, že se jeho tyfové geny hlásily s léty stále častěji, jakkoli proti tomu Modrý bojoval. Loni na podzim Beu konečně podlehl. Kráčeli v noci pšeničným lánem, drželi se za ruce a sledovali, jak mraky přetínají měsíc a zase se skrývají. Beu ji zničehonic napadl. Znovu a znovu ji bil do tváře a rozdrtil jí nohu, než se ovládl a do žlutě žhnoucích očí mu se zalapáním po dechu vstoupil děs.

Rada starších na několik dní zadržela Kristina otce, aby mu zabránila Beua zabít, a Beu sám se nechal slyšet, že za svůj čin zaslouží smrt. Zbytek rady ale takový trest odmítl a všem připomněl, že Beuovy geny jsou tyfem poznamenány tak, že ho nedokáže scelit ani UI. Vypálili mu znamení na pravici a pohrozili mu smrtí, pokud se znovu neovládne.

Ted' stál Beu pod Kristou a chtěl, aby mu odpustila něco, co nikdy odpustit nemohla.

„Zmiz, než tě ucítí táta,“ vyháněla ho. „Víš, co pak udělá.“

Beu přikývl a s dramatickou úklonou zacouval mezi stromy. Tam ho objala postava, s dívčím zavrčením ho políbila a zmizela v lese. Než za ní Beu vyrazil, smutně se ohlédl za Kristou.

Přemýšlela, která vesničanka riskuje, že se Beu znovu neovládne. Zkoušela si namluvit, že už jí na tom nesejde.

Vtáhla ztuhlé nohy zpátky do pokoje a ještě naposledy zaletěla pohledem do pokoje pro hosty. Neviditelné rty tam rozkošíhaly a sfoukly plamen svíčky.

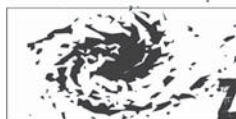
Krista se zachvěla. Uvědomila si, že se slečna Paulerová bála oprávněně. Morový pták se chystal Beua zabít.

Než usnula pod teplou péřovou dekou, položila vlčici otázku, jestli se Beuova smrt nějak podepíše na jejím dalším životě.

Ano. Ne. Ano. Zmatek.

Vlčice skučela tak, až Krista svůj dotaz odvolala a jednoduše se s ní rozběhla snovým lesem.

Zatímco v samotné vesnici žilo jen několik set lidí, v osadách rozptýlených po okolních leších a kopcích sídlilo přes tisíc

lovců. U snídaně pak Derena nad ovesnou kaší oznámila, že ji Krista zavede do Farnhamovic osady, za jedním z nejuzavřenějších loveckých klanů.

Krista si s otcem vyměnila nervózní pohled. „Pro dceru je to kvůli té chromé noze velká dálka,“ upozornil stařešina. „A Farnhamovci nevítají cizince s otevřenou náručí.“

„Mě s ní nevíta nikdo,“ konstatovala Derena. „Stejně vyrábíme.“

Otec rozčileně zafal pěsti a stěží se ovládl. Pak došel do skříňe pro starožitnou keramickou pistoli. Krista už se po ní natáhla, zároveň polichocená, že jí otec zbraň svěřil, a rozrušená, že to pokládá za nutné, ovšem Derena řekla ne. „Půjde neozbrojená.“

Otci se ve tvářích zpěnila krev a doslova se roztřásl. Neschoopen slova Kristu pevně objal a vyplížil se z domu.

„Umí se ovládat,“ pochválila ho Derena. „To mám u chlapů ráda.“

Krista se odvrátila, aby nevyšlo najevo, jak hlasitě se její vlastní instinkty dožadují, aby spolu s otcem rozcupovala morovému ptákovi hrdlo na krvavé cáry.

* * *

Krista sebrala dřevěnou berlu, bez které by se obešla ze začátku, ale ne po pár hodinách chůze, a vykročila s Derenou po staré betonové stezce, popraskané a zarostlé tak, že z ní zbývala sotva pěšina. Častokrát cítila pokušení vyrazit po cestě do další vesnice, kam to pěšky trvalo sotva pár dní, ale jen moroví ptáci a lovci mohli cestovat, jak se jim zachtělo. Pokud vesničané nedostali odlišný pokyn, zůstávali pod dohledem UI. Už každodenní nepříjemnosti dostatečně ztěžovaly sebeovládání, a vzdálit se uklidňujícímu vlivu umělé inteligence skutečně znamenalo dát lidskost v sázku.

Míli od vesnice prošly kolem Beua, vracejícího se z nočního řádní s neznámou. Krista z něj ucítila sex, a přestože se napomínala, ať nežárí, vhrkly jí do úst zvratky.

Náhle se jí zježily vlasy a na Beauově tváři se objevil strach. Zíral na Derenu, jejíž jasně rudou kšticí a oblečení právě poprvé spatřil. Vystřelil k vesnici, jako když králík prchá před hladovým kojetem.

„Pořád tě miluje,“ oznámila jí Derena. „A vesnická UI má pravdu – ta láska hraničí s posedlostí.“

Krista si s rozechvělými rty vybavila, jak nad ní Beu stál, bil ji a drásl a do tváře mu stříkala krev. „Proč jste se mu ukázala?“

„Když jsem sama, snažím se ukazovat jen v nezbytných případech. Ale protože mě provázíš, musí lidé vědět, že když ti ublíží, budou mít co dělat se mnou.“

Dál se Krista na nic neptala.

Brzy dospěly na stezku do zalesněných vrchů. Krista se opřela o berlu a temnou, úzkou cestičku zhodnotila. Šla tudy jenom jednou, když jí bylo patnáct a otec se v čele skupinky vesničanů vydal vrátit zraněného lovce ke kmeni. Otřásl jí, jak lovci žijí – ve starých, natěsnaných domech a chatrčích, daleko mimo dosah UI, která by chránila jejich těla a duše. Při pohledu na stezku lemovanou zeleným listím si představila, že se za každým stromem skrývá tisíc šilenců, jako byl Beu, a chystá se ji zabít.

Dereny její strach vycítila a podala jí rudou koženou vestu a jeden z nožů u stehna. „Aby každý věděl, že patříš ke mně,“ vysvětlila.

Krista převzala zapovězené vybavení roztřesenými rukama, ale věděla, že Derena ví, co dělá. Oblékla si vestu, připjala nůž ke zdravému stehnu a vedla morovou ptačici dál do lesa.

* * *

Někdo je sledoval. Pod stinnými duby a jilmy lemujícími cestu se mihotaly a splývaly tmavé postavy. Ve slabém větru planuly pachy vyznačující teritorium a varující před vetřelci, pachy tak silné, že vzduch Kristu málem zahlcoval.

Hrůzu ještě prohlubovala mizerná kondice její družky, která protáhla hodinovou cestu na dvojnásobek. Každých pár minut se Derena zastavovala, aby popadla dech, a zatímco odpočívaly, představovala si Krista, jak lovci slabé chvíle využijí a napadnou je.

Poblíž Farnhamské osady jim rozhněvaný hlas nakázal, aby les opustily. Derena vytáhla nůž z pouzdra, ale místo aby jej namířila na mluvčího, přiložila si ostří k zápěstí. Hlas utichl a dvojice kráčela dál.

Farnhamská osada stála ve svahu a tvořilo ji osm betonových a dřevěných domů, sousedících s pláckem, na kterém rostlo několik obřích dubů. Přestože polední slunce jen žhnulo, pronikaly hustým listím jen nejslabší vlnky světla. Kristiny boty zaklapaly na rozpraskaném asfaltu a prachu prastaré cesty. Její pozůstatky upomínaly na dobu, kdy na celém území stálo obrovské město – a na miliony, které zemřely, když město strhly ruce, drápy a zuby.

Ale myšlenky na historii Kristu opustily, jakmile spatřila lovce. V čele přinejmenším padesáti mužů, žen a dětí z Farnhamovic klanu před ní stál náčelník, svalnatý muž se lví hřívou bílých vlasů. Ponejvíc vypadal místní jako lidé, ale Kristě neušly známky toho, že je tyfové geny dál proměňují. Všem lovcům prosvětlil oči vylepšený zrak a několik jich nervózně přebházelo ze strany na stranu, spíš jako kočky než lidé. Mnohým rostly kočičí, vlčí nebo medvědí pruhy a srst.

V rozvalinách staré cesty stál těžký dřevěný stůl s jídlem a pitím. Klan chtěl nezvaným návštěvníkem zřejmě prokázat pohostinnost.

Vůdce s bílou hřívou předstoupil. „Jsem náčelník Farnham,“ představil se. „Vítejte v sídle klanu.“

Dereny se zasmála. „To slyším poprvé,“ řekla. „Nikdo mě nikdy nevíta.“

„Všichni jsme lidé, bez ohledu na rozdíly. Usadte se, prosím, pohovoříme si.“

Dereny, Krista i náčelník usedli a morová ptačice se při tom s vůdcem klanu navzájem měřili, jako když zvířata posuzují, které z nich je lovec a které oběť.

„Přivádí mě sem zvěsti, že váš klan porušil smluvená pravidla,“ začala Derena. „A ne zrovna zanedbatelně. Je pravda, že jste vybili klan Hereenovců?“

Několik přihlížejících lovců varovně, zhluboka zavrčelo jako rosomáci. Náčelník Farnham je utišil úderem obří pěsti do dřevěného stolu a poté se Dereně omluvil.

„Nejsou zvyklí, aby nám někdo zvenčí nakazoval, co smíme a co ne,“ objasnil. „Ale pevně se držíme zásady, podle které ne napadáme a neobtěžujeme vesničany. Žijeme s nimi jako sousedé. Žádné z vašich zatracených pravidel jsme neporušili.“

Dereny se k němu naklonila a zašeptala: „Podle mě ano. Členka vašeho klanu se motá do vesnických záležitostí.“

Náčelníkovi ztuhly rysy a křikem všem nařídil, aby mu šli

z očí. Mnoho žen, mužů i dětí syčelo a reptalo a jedna dívka zaútočila na Derenu, která tasila nůž. Než stihla mladá žena dospět ke stolu, náčelník vyskočil a mocnou pěstí ji udeřil do tváře. Útočnice padla v bezvědomí do prachu. „Do domu s ní,“ zavelel vůdce klanu skupince žen, které dívku se zuřivým blýskáním v očích odtáhly.

„Má dcera,“ vysvětlil, když znovu usedl vedle Dereny. „Tyfus jí nadělil mou prehlivost a matčin vztek.“ Zasmál se vlastnímu žertu, ale utichl, když se Derena nepřídala.

Ztišil hlas: „Jsme dobří lidé. Hledíme si svého a nikdy neútočíme jako první. Hereenský klan podnikal nájezdy na naše plodiny a naši lovnou zvěř. Zaútočili dokonce na jedno z mých dětí. Takže ano, pobili jsme je. Ale to se smí.“

Derena přikývla, jako by se o zločinech kmene radila s hlasem v hlavě. „Ale pobít celý klan je krajní řešení. Povězte, je pravda, že jste ušetřili děti a vzali je za své?“

Náčelník Farnham si nervózně prohrábl hřívu. „Ale ovšem. Navzdory svým genům nejsme zvířata. Vychováváme je jako součást klanu. Přejete si ta děcka vidět, ať víte, že je o ně postaráno?“

Derena položila na stůl rudý nůž. „Ne,“ odmítla. „Chci mít jistotu.“

Náčelník vstal a převrhl židli do prachu a trosek. „Nepřipadá v úvahu,“ vykřikl. „Jsme svobodný národ. Nebudeme dělat ovce žádné pitomé UI. Odmítáme nechat lidskost posuzovat někým, kdo si o ní sám může nechat zdát.“

Derena se s ním nehádala, jen sebrala nůž a lehce si jeho špičku opřela o paži. Kristě se vybavila návštěva morového ptáka před sto lety, kterou jí předvedl Modrý, to, jak si tehdy muž prořízl tepnu a tryskající oblouk krve rostl a rostl, dokud vesničané nezačali umírat.

Uteč! Uteč! Bez řečí. Uteč!

Zvířecí panika přiměla Kristu vyskočit od stolu, ale chromá noha ji srazila na rozbítý asfalt. Nad ní Derena nepohnutě hleděla na náčelníka Farnhama.

„To vás mám prosit?“ zeptal se Farnham a ve tváři mu škuvalo, jak se snažil neztratit nad sebou vládu.

„Budu vás soudit, jinak celý klan okamžitě zemře.“

Náčelník se zhluboka nadechl a vztáhl k Dereně pravici. Deho rena se rychlým pohybem nože píchla do dlaně a uchopila za ruku. Krista ani nezahledla krev, tak rychle se Derena pohybovala, ale myslí jí proběhlo lehké zabzučení, jako když do ní zavítal Modrý. Vybavilo se jí, co říkal o morových ptácích: Že jejich krev obsahuje neuvěřitelně mocnou UI, která si hledí jen nejzákladnějších rozdílů mezi dobrem a zlem. Dokud UI neopustila morového ptáka, byla neškodná. Stačilo ji ale osvobodit a nad všemi kolem byl okamžitě vysloven smrtící ortel.

Náčelník zvrátil oči v sloup a mohutný trup se mu napjal a roztřásl. Derena hleděla dlouhé vteřiny do prázdna, než odtáhla ruku a nechala ho, načež se zhroutil na dřevěný stůl a lapal po dechu, jako by uběhl tisíc mil. Derena si z čela otřela pramínek potu.

„Jsem ráda, že jste nelhal,“ kývla. „Nebudu váš klan za to zabíjení trestat. Tím pádem nám ale zbývá osoba, která se pletla do záležitostí vesnice.“

Vůdce kmene už chtěl odpovědět, když vtom ho zaujalo něco za Derenou. „Ne!“ křikl, a v tu chvíli kolem Kristy proběhl mladík s pistolí v ruce a hmatovými vousky na obličeji. Tvářil se soustředěně a zuřivě jako panter, lovcí na polích kolem vesnice. Zamířil na Derenu, střílel ji do zad; mezi řadry jí vytryskla sprška krve.

Derena se k němu otočila s tváří staženou bolestí a vztekem. Kopnutím ho srazila na záda, ukázala na něj a vykřikla: „Ostatní ne. Jeho. Jenom jeho.“

Krvavému oparu kolem ní to přišlo málo a krátce zaváhal, ale pak se podvolil a snesl se na mladíka. Vzduch naplnily slzy spravedlnosti a jinoch se zmítal a křičel o milost. UI mu ji ale nedopřála. Nechala jeho plíce vybuchnout v cáry růžové tkáně, vyhlodala mu mozek a přitom mu nedovolila zemřít. Nakonec přišel poslední, nekonečný výkřik bolesti, mladíkově tělo se od hlavy k nohám roztrhlo v půli a krvavý oblak se vrátil do Derenina těla. Průstřel hrudníku se zacelil jakoby kouzlem, takže po něm zbyla jen zkrabatělá jizva a díra proražená kulkou v rudé košili.

Náčelník hluboce a útrpně zařval jako lev. Padl na všechny čtyři a bušil do rozbité stezky, než se konečně znovu ovládl. „Pitomec, říkal si o to!“ zaječel na příslušníky klanu. „Znáte pravidla.“

Lovci vystrašeně zavrčeli, ale pohled na skvrnu v místě, kde se krev a tkáň vpíjely do země, jim zabránil v útoku. Náčelník Farnham se doplazil k Dereně a poklekl před ní. „Prosím, odpusťte nám,“ zašeptal a v zuřivých očích mu planul oheň. „Ten kluk nepřemýšlel. Chtěl hájit mou čest a neuvědomil si následky.“

Derena přikývla a slíbila, že jeho čin klanu nepřitíží. „Ale pořád zbývá osoba, která se pletla do záležitostí vesnice. Za dva dny se to vrátím vyřídit. Radila bych vám vštípit svým lidem, že se tahle tragická epizoda nesmí opakovat.“

S tím vykročila zpátky po stezce. Krista se rozhlédla po kolemstojících a zježily se jí chlupy na zátylku. Několik lovců drželo náčelníkovu dceru, která se mezitím probrala, kvílela lidským vztekem a snažila se vykroutit, aby na Kristu dosáhla a mohla ji zabít. Krista, kterou náhle ovládl strach, uchopila berlu a kulhala za Derenou.

Jakmile opustily les a starou betonovou stezku, Derena ztěžka usedla na slunci. Zase si od Kristy vzala rudý nůž a vestu a povzddechla si. „Tohle mě stálo hodně sil,“ řekla. „Zabránit UI, aby je všechny pozabíjela.“

„Musela jste popravit toho mladého?“

„Nechtěla jsem, ale kdybych UI nepředhodila někoho, kdo mě napadl přímo, rozběsnila by se. Jsem tak zesláblá, že mám nad ní jen omezenou kontrolu.“

„Musíte se za ty dva dny vrátit? Budou rozzuření. Náčelník Farnham by je nemusel ovládnout.“

„Je to horší, než myslíš. Ten mladík byl jeho syn. Když jsme odcházely, řekl, jestli má dát průchod své zvířecí stránce a napadnout nás, i kdyby to znamenalo smrt všech jeho milovaných.“

Krista se ohlédl na obří stromy lemující stezku. Vánek přinášel šepot a lehké došlapování rozzuřených zvířat.

* * *

Když konečně dospěly do vesnice, Derena se neskryla a přitáhla tak ustrašené a oťřesené pohledy Kristiných sousedů a známých. Krista ji zavedla do domu a po schodech jí pomohla do pokoje pro hosty, kde morová ptačice padla na postel, oznámila, že ji nemá nikdo vyrušovat, zavřela oči a usnula.

Krista si nebyla jistá, co pro ni udělat, a tak vyhledala otce. Spolu s některými dalšími stařešiny včetně slečny Paulerové ho našla ve vesnické stodole a vyličila jim, k čemu došlo.